

komme til at indse, at hvis hans Opfattelse var rigtig, vilde Konsekvensen blive, at der intet som helst kan ændres i bestaaende Love, som have finansiell Rækkevidde, efter at Finansloven er vedtagen. Nej, selvfølgelig er denne Opfattelse gal, komplet gal, og derfor undrer det mig i høj Grad, at det ærede Medlem vil forfægte den. Jeg føler mig for Resten ogsaa overbevist om, at det bliver sidste Gang, det forfægtes af det ærede Medlem og sikkert ogsaa af Landstingets Højre. Naar Landstingets Højre har begaaet en saadan Brøler een Gang, gør det ikke det samme en Gang til.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode). Jeg kan ganske slutte mig til den højtærede Finansminister, som jo meget udførligt imødegik det ærede Medlem ogsaa paa det Punkt, jeg havde tænkt at imødegaa. Det ærede Medlem sagde, at det flertal, der anbefalede Finanslovsforslaget til Vedtagelse, som det nu forelaa, bestod af 8 Medlemmer af Regeringspartiet og 1 Medlem af Højre, og det var dette ene Medlem af Højre, som her gennemførte sine Krav. Men det ærede Medlem glemte ganske, at de Radikale og Socialdemokraterne have hjulpet Højre i den Henseende. Til at begynde med saa det ikke ud til, at de Radikale i Folketinget vilde hjælpe Højre, idet det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) ved Finanslovsforslagets anden Behandling sagde — det findes Sp. 4472 —: „Det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, ønsker ikke, at denne Anmærkning skal blive slettet paa Finansloven, saa at Kultordens vedvarende Optræning bliver hjemlet ved særlig Lov“. Man ønskede ikke, at denne Anmærkning skulde slettes paa Finansloven, sagde han. Men ved Afstemningen her ved anden Behandling undlod de Radikale at stemme. Den Taktik, som de brugte overfor dette Spørgsmaal, var i øvrigt af den Art, at den af Socialdemokraternes Ordfører fik Attest for at være en meget udspekuleret Taktik, og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) uddybede det nærmere ved at sige, at det var en Taktik ud over alle jordiske Forhold langt op i Skyerne, han kunde slet ikke begribe denne Taktik. Den er ogsaa mig noget uforstaaelig, navnlig naar de Herrer her nede tage det Standpunkt, at de sige: Stemmer ikke. I Landstinget har Sagen været mere klar, idet det viser sig af Betænkningen, som den højtærede Finansminister ogsaa oplyste, at saavel Social-

demokraterne som de Radikale i Landstinget støttede Højre og anbefalede, at Anmærkningen stenttes ud (*Konseilspræsidenten* [Klaus Berntsen]: De stemte for det). Ja, de stemte for det. Men er det da virkelig det ærede Medlems Mening, at han vil rette Bebrejdelse mod sin Partifælle i Landstinget? Nej, Sagen er den, at det var paa Forhaand udelukket, navnlig ved den højtærede Finansministers Udtalelser her i Tinget, at der kunde komme en Finanslovkonflikt paa det Spørgsmaal. De Herrer have selvfølgelig vejret og snuset efter, at der skulde komme en Finanslovkonflikt, det gik den „udspekulerede“ Taktik aabenbart ud paa. Konflikten kom ikke, og den kunde fornuftigvis ikke komme, fordi Finansministeren paa Forhaand havde sagt, at kunde der ikke opnaas Enighed mellem Folketinget og Landstinget om at foretage denne Ændring paa Finansloven, var han villig til at lade Forslaget derom falde.

Den højtærede Finansminister har allerede, som for øvrigt ogsaa det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), henvist til, at ogsaa efter Systemskiftet er det sket, at Landstinget har ændret Finanslovsforslaget, ja, der er endogsaa sket det, at det har været i Fællesvalg, og at Folketinget derefter har maattet afrafalde nogle af sine Krav. I 1902 var der af Folketinget opført to Anmærkninger, som Landstinget forlangte skulde gaa ud, ganske af samme Grund, af hvilken Landstinget nu har foreslaaet, at den her omhandlede Anmærkning skulde gaa ud, idet man ogsaa ved de to Anmærkninger, som den Gang af Folketinget vare indførte paa Finanslovsforslaget, vilde foretage en Ændring i bestaaende Love. Det var mindre indgribende Spørgsmaal, men rent konstitutionelt set er Spørgsmaalet for saa vidt lige stort. Folketinget maatte bøje sig, fordi Landstinget ikke ønskede at gennemføre en Ændring i bestaaende Love paa Finansloven, ganske som nu. Det samme er sket tidligere. Jeg skal minde om Forhandlingerne i 1899. Da havde Folketinget paa Finanslovsforslaget opført et Beløb af 200,000 Kr. som yderligere Tilskud til Alderdomsunderstøttelsen. Paa den gældende Lov var der kun bevilget et Beløb af 2 Mill. Kr., men naar Kommunerne skulde have Halvdelen, kunde dette Beløb ikke strække til i 1899—1900. Folketinget foreslog da yderligere at bevilge et Beløb af 200,000 Kr., men Landstinget satte sig imod, at det skete paa Finansloven, og forlangte, at det skulde ske paa særlig Lov,